

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **ARMEX GLOBAL, a. s.** (dříve Global Holding, a. s.), se sídlem Biskupský dvůr 2095/8, Praha 1, IČ: 273 19 237, zastoupen Advokátní a daňová kancelář Hajdučík, s.r.o., se sídlem Sluneční náměstí 2588/4, Praha 5, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 21. 11. 2013 domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, alternativně ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu.

V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu vyzval soud žalobce usnesením ze dne 19. 8. 2016, č.j. 6 A 221/2013-39 k zaplacení soudního poplatku, jelikož žalobce podal dvě žaloby různého typu.

Podáním doručeným Městského soudu v Praze dne 25. 8. 2016 žalobce žalobu omezil tak, že ji formuloval jako žalobu na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle ust. § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce uvedl, že rozhodnutím Odvolacího finančního ředitelství ze dne 13. 6. 2013, č.j.: 15667/13/5000-14301-708995 byl změněn platební výměr Finančního úřadu v Děčíně (dále jen „správce daně“) ze dne 18. 7. 2012, č.j. 154134/12/178913506811 o stanovení daně z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2011. Změna spočívala v tom, že vyměřená daň ve výši vlastní daňové povinnosti 9 375 Kč byla změněna na nadměrný odpočet ve výši 2 023 339 Kč. Podle názoru žalobce bylo povinností žalovaného poskytnout žalobci úrok.

V omezení žaloby žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č.j. 7 Aps 3/2013-34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č.j. 7 Aps 3/2013-47, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval stejnou otázku jako v nyní projednávané věci, tj. poskytnutí úroku ze zadržování nadměrného odpočtu, kdy k jeho vzniku dojde rozhodnutím odvolacího orgánu, který změnil prvostupňové rozhodnutí ve prospěch jednotlivce. Nejvyšší správní soud v této věci přijal závěr, že v takovém případě se poskytuje úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Z toho důvodu žalobce žalobu omezil tak, že za nezákonný zásah považuje nepředepsání úroku na osobní daňový účet žalobce.

Žalobce dále odkázal na judikaturu správních soudů, která výše uvedený judikát potvrdila, přičemž k otázce, zda se o úroku z neoprávněného jednání vydává rozhodnutí, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 8. 12. 2014, č.j. 31 A 84/2014-35.

Žalobce dále uvedl, že nepožaduje po soudu, aby přezkoumal věcné důvody, které vedly Odvolací finanční ředitelství ke změně rozhodnutí správce daně, když z uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pro předepsání úroku z neoprávněného jednání je nepodstatné, z jakých důvodů bylo rozhodnutí správce daně změněno, přičemž je podstatné to, že jednotlivce byl ekonomicky poškozen zadržováním nadměrného odpočtu.

Žalobce se tak žalobou domáhal, aby soud nařídil žalovanému předepsat na jeho osobní daňový účet úrok z neoprávněného jednání dle § 254 daňového řádu, a to za období od 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013. Počátek tohoto období žalobce dovořil od závěrů obsažených v bodě 39 citovaného judikátu Nejvyššího správního soudu a konec od skutečnosti potvrzené Odvolacím finančním ředitelstvím v přípisu ze dne 24. 9. 2013, č.j. 23866/13/5000-14301-708995, kde je na str. 2 uvedeno, že „*nadměrný odpočet byl vrácen dne 26. 6. 2013*“, a to z částky 2 032 714 Kč, což je součet původně vyměřené daně ve výši vlastní daňové povinnosti 9 375 Kč a následně uznaného nadměrného odpočtu ve výši 2 023 339 Kč.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě k tvrzenému nezákonnému zásahu uvedl, že se dle jeho názoru v případě nepředepsání úroku z neoprávněného jednání nejedná o nezákonný zásah.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 9. 2016 právní zástupce žalobce setrval na podané žalobě. Žalovaný uvedl, že s podanou žalobou, ani s jejím omezením nesouhlasí.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6A 221/2013-53, ve výroku I. uložil žalovanému povinnost zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně za období ode dne 1. 4. 2012 do dne 25. 6. 2013. Zároveň Městský soud v Praze uložil výrokem II. tohoto rozsudku žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení a výrokem III. vrátil žalobci zaplacený soudní poplatek.

V odůvodnění Městský soud v Praze vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č.j. 7 Aps 3/2013-34, na jehož základě dospěl k závěru, že je žalovaný povinen zaevidovat na osobní daňový účet žalobce úrok z neoprávněného jednání správce daně 1. 4. 2012 do 25. 6. 2013. Počátek tohoto období soud dovodil z bodu 39 citovaného judikátu, když žalobce podal daňové přiznání za zdaňovací období 4. čtvrtletí 2011. Konec uvedeného období soud dovodil ze skutečnosti, že dne 26. 6. 2013 byl žalobci nadměrný odpočet vrácen.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl a rozsudkem ze dne 9. 3. 2017, č.j. 1 Afs 265/2016-33, napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil.

V odůvodnění Nejvyšší správní soud označil za nesprávně stanovené období, za které zdejší soud přikázal žalovanému zaevidovat na účet žalobce úrok, když uvedl, že podle ustanovení § 254 daňového řádu i smyslu úroku z neoprávněného jednání by úrok mohl připadat v úvahu pouze za období po vydání platebního výměru správcem daně neuznávajícím nadměrný odpočet, tj. od 18. 7. 2012, resp. ode dne následujícího po dni doručení tohoto platebního výměru. Náзор městského soudu ohledně možnosti přiznat úrok z neoprávněného jednání správce daně podle ustanovení § 254 daňového řádu za období před vydáním platebního výměru tak označil Nejvyšší správní soud za nesprávný.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku dále vyjádřil pochybnosti o tom, zda byly naplněny všechny zákonné podmínky pro připsání úroku podle ustanovení § 254 daňového řádu, konkrétně, zda byla naplněna podmínka, že došlo ke zrušení rozhodnutí správce daně z důvodu jeho nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně. Nejvyšší správní soud poukázal na to, že cílem správy daní je daň správně zjistit, stanovit a zabezpečit její úhradu a že zároveň daňové subjekty při správě daní mají povinnosti daň tvrdit a případně vůči správci daně svá tvrzení prokázat. Z uvedeného tedy plyne, že může nastat taková situace, v níž daňový subjekt v důsledku nesplnění povinnosti tvrdit a dokázat neunes v prvním stupni své důkazní břemeno, a proto správce daně v souladu se zákonem vydá rozhodnutí v jeho neprospěch. Následně v odvolacím řízení, daňový subjekt břemeno již unese, a proto opět v souladu se zákonem odvolací správní orgán rozhodnutí správce daně zruší či změní, a to ve prospěch daňového subjektu. K této změně či k tomuto zrušení ovšem nedochází proto, že by předchozí rozhodnutí správce daně bylo vydáno v rozporu se zákonem – naopak, toto rozhodnutí v době svého vydání bylo zcela správné. Nejvyšší správní soud proto městskému soudu vytkl, že se naplněním této podmínky vůbec nezabýval a nevěnoval se tak neoprávněnosti jednání správce daně. Zavázal proto městský soud, aby se v dalším řízení zabýval tím, z jakého důvodu byl platební výměr změněn, konkrétně, zda se tak stalo z důvodu jeho nezákonnosti.

Dne 30. 3. 2017 bylo soudu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že žalovaný vydal na základě rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 9. 2016, č.j. 6A 221/2013-53, rozhodnutí ze dne 14. 10. 2016, č.j. 7438434/16/2001-52525-108460, kterým přiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání správce daně ve výši 360.781,- Kč. Žalobce uvedl, že byl vydáním tohoto rozhodnutí uspokojen.

Dne 31. 3. 2017 bylo soudu doručeno další podání žalobce, označené jako „změna žaloby“. V tomto podání žalobce uvedl, že správce daně postupoval nezákonně. Uvedl, že ve zdaňovacím období 4. čtvrtletí 2011 budoval multifunkční vilu L. a svůj záměr budoucí nájem zatížit DPH prokázal především smlouvou o uzavření budoucí smlouvy nájemní. V čl. I odst. 3 bod (i) této smlouvy byl sjednán účel nájmu tak, že dle názoru žalobce nevzbuzuje pochybnosti o budoucím využívání pro ekonomickou činnost nájemce. Uvedl, že obdobnou

situaci řešil Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č.j. 9Af 56/2011-68, kde dospěl k závěru, že účel užívání předmětu nájmu uvedený ve smlouvě o budoucí smlouvě nájemní je rozhodující pro posouzení oprávnění budoucího pronajímatele aplikovat ustanovení § 56 odst. 4 zákona o DPH. Správce daně ovšem dospěl k závěru, že si žalobce nebyl jist, zda bude vila L. po jejím dokončení pronajímána plátcí pro uskutečňování jeho ekonomické činnosti, protože k prokázání navrhl konkrétní důkazní prostředky, z čehož plynu určitá dávka procesní nejistoty, která neguje žalobcův nárok na odpočet daně. Žalobce setrval na svém tvrzení, že tento závěr správce daně je nesprávný.

Z procesní opatrnosti a z výše uvedených důvodů žalobce upravil návrh výroku rozsudku tak, aby soud rozsudkem určil, že nezaevidování úroku z neoprávněného jednání správce daně z částky nadměrného odpočtu ve výši 2.023.339,- Kč za období ode dne 24. 7. 2012 do dne 25. 6. 2013 bylo nezákonné, zároveň také, aby soud určil, že nezaevidování úroku z neoprávněného jednání správce daně z částky uhrazené daňové povinnosti ve výši 9.375,- Kč za období ode dne 2. 8. 2012 do 19. 8. 2013 bylo nezákonné.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 9. 2017 zástupce žalobce uvedl, že došlo k vydání rozhodnutí, kterým byl předmětný úrok přiznán. Z toho důvodu napadený nezákonný zásah již netrvá. Dále uvedl, že žaloba byla podána před přelomovým rozsudkem ve věci Kordárna. Prověřování nadměrného odpočtu probíhalo tehdy, kdy žalobce budoval nové sídlo své firmy. Je pochopitelné, že v té době neměl žalobce ještě žádnou daň na výstupu, a proto správce daně považoval plnění za potřebné k dokazování, zda k němu došlo. Správce daně žalobci sdělil, že pokud chce něco dokazovat, tak tím dává najevo procesní nejistotu, zda plnění obhájí, a proto nárok na odpočet nebyl žalobci dodatečným platebním výměrem přiznán. Žalobce se proti tomuto dodatečnému platebnímu výměru odvolal a v odvolacím řízení jako důkaz předložil doklad o kolaudaci stavby z prosince 2012. O tyto důkazy opřelo Odvolací finanční ředitelství názor, že žalobci nárok na odpočet přísluší. Takové důkazy však žalobce nemohl v řízení před správcem daně ani předložit nemohl, jelikož v té době neexistovaly.

Žalovaný při ústním jednání před soudem upozornil na ustanovení 124a daňového řádu, ve kterém je uvedeno, že dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Uvedl, že se při posouzení věci musí přihlídnout k celému průběhu dokazování. Pokud se prověřovaly vstupy související s výstavbou předmětné nemovitosti, tak byl prvotně uveden jako účel užívání rodinný dům, přičemž tato skutečnost vyplývala z projektové dokumentace pro stavební povolení. Až v průběhu dokazování docházelo k postupné změně účelu užívání. Smlouva o smlouvě budoucí nemůže být dle názoru žalovaného sama o sobě brána jako důkaz, že dojde v budoucnu k užívání stavby k ekonomickým účelům (pronájmu prostor). Uvedl, že k prokázání nároku na odpočet došlo až v odvolacím řízení, když byl předložen souhlas se změnou účelu užívání stavby.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 25. 1. 2012 podal žalobce přiznání k dani z přidané hodnoty za 4. čtvrtletí 2011, ve kterém vykázal nadměrný odpočet ve výši 2 023 339 Kč. Správce daně po zhodnocení důkazních prostředků získaných v rámci postupu k odstranění pochybností dospěl k závěru, že

nárok na odpočet nebyl v plné výši prokázán a dne 18. 7. 2012 vydal platební výměr na DPH za 4. čtvrtletí 2011, č.j. 154134/12/178913506811, kterým vyměřil vlastní daňovou povinnost ve výši 9 375 Kč.

Odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 13. 6. 2013, č.j. 15667/13/5000-14301-708995 k odvolání žalobce tento platební výměr změnilo na částku nadměrného odpočtu ve výši 2 023 339 Kč, tj. na částku vykázanou žalobcem v daňovém přiznání, přičemž důvodem změny napadeného platebního výměru byla skutečnost, že žalobce na základě důkazních prostředků předložených v rámci odvolacího řízení prokázal oprávněnost nároku na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění týkajících se výstavby „multifunkční vily“.

Nadměrný odpočet byl žalobci vrácen dne 26. 6. 2013.

Dne 2. 9. 2013 podal žalobce u Odvolacího finančního ředitelství podnět na nečinnost Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, Územního pracoviště pro Prahu 1, který je místně příslušným správcem daně žalobce s tím, že žalovaný doposud nepřiznal žalobci úrok z neoprávněného jednání dle ust. § 254 DŘ, popř. úrok z vratitelného přeplatku dle ust. § 155 odst. 5 DŘ. Dle názoru žalobce měl být úrok předepsán na základě výše uvedeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství. Odvolací finanční ředitelství shledalo podnět nedůvodným a přípisem ze dne 24. 9. 2013, č.j. 23866/13/5000-14300-708995 jej odložilo.

Řízení o žalobách na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je upraveno v ustanovení § 82 - 87 s.ř.s.

Podle § 82 s.ř.s. se každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný. Z ustanovení § 82 s.ř.s. vyplývá, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem může být důvodná tehdy, jsou-li kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem správního orgánu, které není rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka). Není-li splněna jedna z uvedených podmínek, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout.

Soud se zabýval otázkou, zda nepředepsání úroku na osobní daňový účet žalobce z neoprávněného jednání podle ustanovení § 254 daňového řádu, bylo nezákonným zásahem.

Podle § 254 odst. 1 daňového řádu dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.

Podle § 254 odst. 3 úrok přiznaný podle tohoto ustanovení správce daně předepíše na osobní daňový účet do 15 dnů ode dne účinnosti rozhodnutí, kterým bylo rozhodnutí o stanovení daně zrušeno, změněno nebo prohlášeno za nicotné, anebo ode dne prohlášení neoprávněného vymáhání.

V daném případě se soud vázán právním názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu nejprve zabýval otázkou, zda byly naplněny všechny zákonné podmínky podle ustanovení § 254 daňového řádu. Konkrétně se soud zabýval tím, zda byla splněna podmínka, že došlo ke zrušení rozhodnutí správce daně z důvodu jeho nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, tj. z jakého důvodu byl platební výměr změněn.

Žalobce v průběhu řízení předložil „rozhodnutí“ ze dne 25. 4. 2012, z něhož vyplývalo, že Ing. K. jako jediný člen představenstva rozhodl o tom, že u budoucího nájmu dle smlouvy o smlouvě budoucí nájemní bude uplatňováno DPH. Toto rozhodnutí Ing. K. odůvodnil tím, že vycházel z informací nájemce o tom, že ve V. L. umístí své sídlo firmy, mají zde být konána nejvýznamnější interní a externí jednání, přijímána strategická rozhodnutí a má zde být vytvořeno zázemí pro vrcholový management a nejvýznamnější obchodní partnery. Dále v tomto rozhodnutí Ing. K. uvedl, že byl upozorněn na skutečnost, běžný chod společnosti bude i nadále realizován ze stávajících prostor na adrese F.1246/41, D., což jsou pronajaté prostory, které se mají po přesunutí sídla stát provozovnou.

Dále žalobce v průběhu řízení uváděl, že V. L. bude také obsahovat jednu bytovou jednotku (6+1), což ovšem neznamená, že zde nemůže zároveň fungovat sídlo společnosti. Dále uvedl, že původní projekt byl zpracován před velmi dlouhou dobou, a proto zněl na výstavbu rodinného domu, postupně se však podnikatelský záměr proměňoval, přičemž je dnes jasné, že kolaudována má být multifunkční vila, nikoli pouze rodinný dům. K prokázání tohoto tvrzení navrhl žalobce tři svědky, kteří se měli vyjádřit k tomu, zda bude V. L. způsobilá k umístění sídla společnosti, ke styku s veřejností v rámci provozu podniku a zda existují nějaké technické překážky bránící využívání předmětné vily jako sídla obchodní společnosti.

Žalobce dále předložil smlouvu o uzavření budoucí smlouvy nájemní ze dne 23. 4. 2012, přičemž ze smlouvy vyplynulo, že budoucím nájemcem má být společnost ARMEX Oil, s.r.o., se sídlem F. 1246/21, D. V prvním oddíle smlouvy je uvedeno, že budoucí pronajímatel je vlastníkem pozemků v P., na kterých probíhá výstavba objektů dle stavebního povolení vydaného na stavbu rodinného domu, včetně venkovního bazénu, domku pro zahradníka, zahradního altánu, opěrné zdi a oplocení. Strany smlouvy se dohodly, že do 15 dnů od kolaudace nemovitosti uzavřou nájemní smlouvu, na základě které bude mít budoucí nájemce v nájmu nemovitosti, které využije k umístění sídla se zázemím pro management a zaměstnance.

Podle názoru správce daně uvedeného v dodatečném platebním výměru je tvrzení Ing. K. v „rozhodnutí“ ze dne 23. 4. 2012 v rozporu se smluvní dohodou vyplývající ze smlouvy o budoucí smlouvě nájemní, neboť je v ní specifikován účel nájmu (sídlo se zázemím pro management a zaměstnance), ačkoli Ing. K. tvrdí, že ve V. L. bude umístěno pouze sídlo se zázemím pro vrcholový management a zaměstnanci budou nadále vykonávat každodenní chod společnosti z tehdejšího sídla, které se má stát pouhou provozovnou. Dále správce daně v dodatečném platebním výměru vyjádřil pochyby nad tím, že ve výroční zprávě žalobce nebylo uvedeno nic o zřízení nového reprezentativního sídla. Uvedl, že společnost

ARMEX Oil, s.r.o. má historické sídlo na adrese F. 1246/21, D., v něm je průběžně vykonávána ekonomická činnost a dochází zde k výkonu ústřední správy podniku. Rozhodnutí Ing. K. je dle názoru správce daně v rozporu s účelem nájmu definovaným ve smlouvě o budoucí smlouvě nájemní, přičemž je dále v rozporu i s faktickými skutečnostmi, které se vztahují k dosavadnímu sídlu společnosti a investičním záměrům, z nichž skutečnosti tvrzené Ing. K. nevyplývají. Zároveň správce daně poukázal na to, že nikoli sídlo, ale faktická realizace ekonomické činnosti nájemce je předmětem dokazování. Z toho důvodu správce daně odmítl provedení výsledku navržených svědků, a to proto, že hypotetická možnost zřízení sídla obchodní společnosti ve V. L. po její kolaudaci nebyla předmětem dokazování, protože výsledek svědků není způsobilý prokázat, že budoucí nájemce ve vile bude fakticky uskutečňovat svoji ekonomickou činnost, když toto tvrzení je v rozporu s územním i stavebním povolením pro předmětnou stavbu, kde je uveden „rodinný dům“, včetně venkovního bazénu, domu pro zahradníka, zahradního altánu, opěrné zdi a oplocení.

Ke změně účelu stavby správce daně uvedl, že stavbu lze užívat pouze k účelu, který je určen v kolaudačním rozhodnutí nebo ve stavebním povolení. V územním i stavebním povolení pro předmětnou stavbu je uveden „rodinný dům“, včetně venkovního bazénu, domu pro zahradníka, zahradního altánu, opěrné zdi a oplocení. Správce daně rovněž v řízení zajistil zápisy z kontrolních prohlídek, z nichž vyplynulo, že stavba rodinného domu ke dni 28. 7. 2011 byla prováděna podle ověřené projektové dokumentace. Z uvedeného tak vyplynulo, že projektová dokumentace, která byla schválena, byla vypracována na stavbu rodinného domu, nikoli multifunkční vily. Správce daně uvedl, že tvrzení zmocněnce žalobce spolu s předloženými výkresy nelze ověřit jako důkaz změny účelu stavby, což by mělo za následek kolaudaci jiné stavby než rodinného domu, neboť je evidentní, že stavba samotná i kolaudační řízení má zákonem dané náležitosti, které musí být dodrženy.

Soud tak shrnuje, že žalobce na prvním stupni předložil na podporu svých tvrzení smlouvu o budoucí smlouvě nájemní, a dále „rozhodnutí“, ze kterého vyplývalo, že Ing. K. hodlá předmětnou vilu použít jako sídlo společnosti. Správce daně následně tyto dva důkazy porovnal a dospěl k závěru, že jsou ve vzájemném rozporu. Dále žalobci vytkl, že nebylo prokázáno, že nájemce hodlá předmět nájmu skutečně využít pro svou ekonomickou činnost, když tuto skutečnost rozhodnou pro nárok na odpočet daně, nelze zaměnit za pouhé umístění sídla společnosti do předmětné vily. Navíc správce daně uvedl, že mu nebylo předloženo nic, co by vypovídalo o tom, že se jedná o multifunkční vilu, když z rozhodnutí stavebních úřadů vyplývalo, že se bude jednat o rodinný dům. Správce daně tak dle názoru soudu podrobně uvedl a zdůvodnil, proč neuznal žalobci požadovaný odpočet DPH. Dodatečný platební výměr obsahuje úvahy, kterými se správce daně řídil při posuzování oprávněnosti nároku žalobce na odpočet, přičemž se soud s těmito úvahami ztotožňuje. Toto rozhodnutí tak soud považuje za správné a zákonné.

Až v rámci odvolání, resp. v jeho doplněních žalobce předložil vyjádření Magistrátu města Děčín ve věci žádosti změny v užívání stavby rodinného domu na multifunkční vilu, kolaudační souhlas, nájemní smlouvu se společností ARMEX Oil, s.r.o., rozhodnutí o změně sídla této společnosti a návrh na zápis změn do obchodního rejstříku, změnu sídla a korespondenční adresy této společnosti, dodatek č. 1 ke smlouvě o nájmu nemovitostí, daňový doklad o přijaté záloze – nájemné 12/2012, fotografie s označením objektu společností ARMEX Oil, s.r.o. Až na základě těchto nově předložených dokladů v rámci odvolání dospěl odvolací správní orgán k závěru, že žalobce unesl své důkazní břemeno a že uvedené důkazy prokázaly oprávněnost nároku na odpočet daně.

Soud tak vzhledem k výše uvedeným skutečnostem dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o situaci, kdy daňový subjekt (žalobce) v důsledku nesplnění povinnosti a tvrdit a dokázat oprávněnost odpočtu neunesl v prvním stupni své důkazní břemeno. Z toho důvodu prvostupňový správce daně v souladu se zákonem vydal rozhodnutí (dodatečný platební výměr) v neprospěch žalobce. Žalobce podle názoru soudu až po předložení nových dokladů unesl své důkazní břemeno až v odvolacím řízení, a proto odvolací orgán rozhodnutí správce daně změnil ve prospěch žalobce. Ke změně prvostupňového rozhodnutí tak nedošlo proto, že by toto rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, protože toto rozhodnutí bylo v době svého vydání zcela v souladu se zákonem.

Z uvedeného důvodu proto nelze na případ žalobce aplikovat výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci Kordárna.

Z toho důvodu se soud proto ani dále nezabýval stanovením období, za které by měl žalovanému přikázat zaevidovat úrok na účet žalobce, když z výše uvedeného vyplývá, že v daném případě se nejednalo o neoprávněné jednání správce daně ve smyslu ustanovení § 254 daňového řádu. V daném případě tak soud dospěl k závěru, že se nejednalo o nezákonný zásah žalovaného.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobu podle § 87 odst. 3 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. září 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Z. L.